

El polític català, escollit vice-president de la Internacional Demòcrata-cristiana

Europa reforça Duran Lleida

L'ascens de Duran Lleida a la vice-presidència de la Internacional Demòcrata-cristiana coincideix amb la petició d'ingrés a aquest organisme del Partit Popular d'Aznar. Mentre la figura de Duran es reforça, les relacions entre UDC i PP es deterioren.

El dia 2 de març proppassat fou un dia molt especial per a Unió Democràtica de Catalunya (UDC), el germà petit de la coalició que governa Catalunya des del 1980. Però ho va ser especialment per a Josep Antoni Duran Lleida, president del Comitè de Govern de l'històric partit català. Es reunia al Palau de Congressos de Brussel·les el X Congrés de la Internacional Demòcrata-cristiana (IDC), formada per 90 partits de tot el món que comparteixen aquesta ideologia. Els delegats havien de renovar la direcció de la IDC. Les votacions van situar Duran Lleida com a vice-president de la Internacional. Fou el segon candidat més votat, i el primer dels europeus. 69 de les 90 delegacions li van donar suport. Era el resultat de molts anys de treball tenaç, la culminació d'una estratègia premeditada i duta a la pràctica amb una gran efectivitat i, sobretot, amb una gran discreció: l'estil inconfusible d'UDC.

El dia només va tenir una taca: la intervenció davant el plenari del Congrés de Javier Rupérez —representant del Partit Popular de José María Aznar— present a Brussel·les per a formalitzar la petició d'ingrés del PP en la Internacional

Demòcrata-cristiana. Rupérez aconseguí crisar els representants d'Unió i del Partit Nacionalista Basc (PNB) amb un discurs mancat de tota diplomàcia i ple de referències a possibles pactes post-electorals entre el PP i els nacionalistes bascos i catalans. Rupérez arribà a demanar a UDC i al PNB que renunciessin als "interessos locals" que representen, cosa que provocà que els representants del PNB abandones-

sin la sala on es feia el Congrés. La intervenció del representant espanyol fou interpretat des d'Unió Democràtica com un intent d'aixafar la guitarra a Duran. En tot cas el que sí que va aconseguir Rupérez fou de reforçar l'oposició de PNB i UDC a l'ingrés del PP dins la gran família internacional de la Democràcia Cristiana. Una oposició que, ben probablement, no servirà de gaire cosa: el Partit Popular obtindrà l'ingrés i tancarà així el seu procés d'homologació a Europa, iniciat amb la

temps que a través de la Internacional Conservadora només tenia un interlocutor de pes: Margaret Thatcher, i ara John Major. Aznar busca com sigui, doncs, una presència al Vell Continent que li doni talla de polític de nivell europeu —un tema en què Felipe González el supera àmpliament—, i la IDC és un fòrum ideal: la Democràcia Cristiana governa, en solitari o formant coalició amb altres partits, en una quinzena de països europeus. És, a més, una ideologia que progressa, situada just

en un punt intermedi entre les esquerres tradicionals, que continuen pagant l'ensorrament del bloc de l'Est, i el liberalisme deshumanitzat, encarnat durant anys per la gestió de Thatcher, que ha conduït la Gran Bretanya a una de les pitjors crisis econòmiques i morals de la seva història recent.

D'altra banda hi ha la necessitat de la Internacional Demòcrata-cristiana de tenir un interlocutor vàlid a nivell espanyol. Ni PNB ni UDC, tot i ser fundadors de la IDC, no ho poden ser, perquè no tenen abast estatal. Només queda una possibilitat: el Partit Popular d'Aznar. A més, l'ingrés del PP a la IDC relligaria de ple amb l'estratègia d'un

dels membres més influents d'aquesta Internacional i autèntic padrí de l'operació: Helmut Kohl, el canceller alemany, que defensa una aliança entre els conservadors i demòcrata-cristians de tot Europa per fer front a socialistes i comunistes. Aquesta estratègia es basa també a fomentar que els partits conservadors europeus ingressin en la Internacional Demòcrata-cristiana sense abandonar la Conservadora, practi-

Duran Lleida va ser el candidat europeu més votat i obtingué el suport de 69 de les 90 delegacions que assistien al congrés.

J. MOREIRA

presència en la Internacional Conservadora i continuat amb l'ingrés al Partit Popular Europeu (PPE), que aplega els partits demòcrata-cristians presents al Parlament d'Estrasburg.

EL PADRINATGE DE HELMUT KOHL

En el cas del PP s'han ajuntat fam i menjar. D'una banda Aznar es va adonar fa

José Maria Aznar (esquerra) vol que el PP ingressi en la IDC per qüestions estratègiques, però la paraula definitiva la té, entre altres, Helmut Kohl (dreta), que ha declarat recentment que és favorable a una entesa internacional entre demòcrata-cristians i conservadors.

RAFA GIL/EFE

cant la "doble militància". Els pròxims a fer aquest pas serien els conservadors britànics de John Major, però és previsible que topin amb moltes més reticències que no pas el partit d'Aznar.

Aquesta confluència d'interessos ha fet que el Partit Popular, que ni en els papers ni en la pràctica no té res de demòcrata-cristià, sigui a punt d'ingressar en la IDC. No es tracta, doncs, d'un apropament ideològic dels conservadors espanyols als ideals de l'humanisme cristià. És una qüestió purament estratègica. Només així es pot entendre que Aznar, en unes declaracions recents, hagi afirmat que ell no se sent ni conservador ni demòcrata-cristià, sinó liberal.

L'oposició d'Unió a l'ingrés del PP a la IDC es fonamenta sobre tres arguments bàsics. En primer lloc, perquè el partit català considera que el PP és un partit liberal i que, per tant, no té lloc entre els demòcrata-cristians. La simple comparació del programa ideològic de la IDC i les conclusions de l'últim congrés del PP tingut a Madrid posen de manifest la contradicció existent.

En segon lloc, UDC creu que Aznar i els seus encara han d'avançar molt en la comprensió de la plurinacionalitat de l'estat espanyol. Moltes actituds recents del PP en aquest sentit han crispat UDC, i també el PNB, i han evidenciat la profunda discrepància entre aquests partits en la qüestió nacional. Un exemple és l'oposició del PP a l'ús del català, l'èuscar i el galleg en una comissió del Senat un dia a l'any. O bé els continus atacs i menyspreus del president del PP de Catalunya, Aleix Vidal Quadras, contra el nacionalisme català. El discurs de Rupérez en l'últim Congrés de

la IDC seria un altre exponent recent d'aquest fet.

I finalment hi ha també una raó estratègica, que supera de llarg les discrepàncies UDC-PP. I és que Duran Lleida no comparteix el projecte de Helmut Kohl d'una aliança conservadora/demòcrata-cristiana per a fer front a les forces socialistes i comunistes. L'anàlisi de Duran és diferent: el polític català pensa que el desastre del comunisme i el debilitament del socialisme fan que ja no sigui tan necessària aquesta aliança i que, per tant, hauria arribat el moment que la Democràcia Cristiana europea es treballés un espai propi, una personalitat diferenciada, desmarcada de conservadors i socialistes. L'elecció de Duran com a vice-president de la Internacional es pot interpretar com un indicati que la majoria de partits de la IDC comparteixen aquesta anàlisi.

MÉS IMPORTANTS QUE MAI

Que Duran sigui vice-president de la seva Internacional té també importants conseqüències en la vida política catalana. És sabut, per exemple, que els contactes internacionals d'UDC han estat sempre de gran utilitat per al president Jordi Pujol. Sempre que Pujol visita un país del món on governen els demòcrata-cristians, sols o en coalició, UDC s'encarrega de facilitar al president entrevistes i contactes d'alt nivell. Un altre exemple d'aquest suport d'Unió en la projecció internacional del president de la Generalitat fou l'elecció de Pujol com a president de l'Assemblea de Regions d'Europa (ARE). El dia que el van escollir, el líder de CDC va agrair públicament a Duran Lleida les seves gestions da-

vant els governs regionals d'Europa governats per demòcrata-cristians, sense el suport dels quals possiblement Pujol no hauria aconseguit la majoria necessària. El paper d'UDC en aquest sentit és doblement important, perquè Convergència Democràtica de Catalunya no està adscrita a cap internacional, com és propi d'un partit amb gran diversitat ideològica interna, cohesionat pel seu nacionalisme i per la figura del seu líder.

Però, quan es podrà apreciar en tota la seva magnitud la importància del progrés de Duran Lleida dins la família demòcrata-cristiana internacional serà immediatament després de les eleccions generals espanyoles d'enguany, quan el suport de CiU a uns o altres segurament que podrà inclinar la balança cap a un govern del PSOE o del PP. L'enfrontament amb el PP arran de la seva petició d'ingrés a la IDC podria inclinar en principi UDC a buscar un pacte amb el PSOE. Però, si el PP quedés molt a prop en nombre d'escons al PSOE o el superés, Duran podria rebre moltes pressions de la IDC per pactar amb un partit que llavors ja serà amb tota probabilitat un membre més de la Internacional.

Serà interessant d'observar, per exemple, si Helmut Kohl aconsella Duran que s'entengui amb Felipe González, un gran amic del canceller alemany, malgrat les seves ideologies enfrontades. O si, al contrari, Kohl *traeix* el seu amic González i pressiona en favor d'un pacte CiU-PP, més coherent amb la seva estratègia conservadora. Sigui com sigui, Unió apareix des d'ara com un factor decisiu en totes les traveses sobre pactes post-electorals. Duran ho sap, i ja només li resta esperar.

Eduard Voltas